

ΤΟΞΟΤΗΣ
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΚΑΙ ΠΕΖΟΝ

ΥΠΟ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Ἐξακμήναια δευτέρα.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Χ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ.

(Οἰκὸς Ερμού, οἰκία Κ. Παύλου.)

1844.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἐκδίδω τὸν ΤΟΞΟΤΗΝ, σύγγραμμα ἑμμετρον καὶ πεζὸν, τὸ ὁποῖον θέλει ἀναφαίνεσθαι κατὰ μῆνα εἰς φυλλάδια ἐκ δύο Τυπογραφικῶν φύλλων, ἐνίοτε δὲ καὶ με εἰκόνας . . .

— Πῶς! τὸν Τοξότην; ἐρωτῶσιν οἱ περίεργοι (καὶ περίεργοι εἴμεθα ὅλοι οἱ Ἕλληνες) τί θέλει περιέχει; Σατύρας; Ποιητικὰς μελέτας; Ἐρωτικὰ; Βουκολικὰ; Ἑλεγεία; . . . — Μὰ τὸν Θεὸν, Κύριοί μου, μὴτ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω καλὰ καλὰ τί θέλει περιέχει, διότι τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς περιστάσεις τῆς ἡμέρας, καὶ ἀπὸ τὰς διαθέσεις τῆς ψυχῆς, πράγματα τότεν ἀόριστα ὅταν αἱ δημηγορίαι ῥητόρων τινῶν ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει Συμπεραίνω μ' ὅλον τοῦτο ὅτι ἡ Πολιτικὴ Σάτυρα (χάρις εἰς τοὺς ἀπειραρίθμους Πολιτικοὺς Δον-Κιττότας) θέλει ἀπαιτεῖται σημαντικὸν μέρος ἐκάστου φυλλαδίου.

Κρίνω περιττὸν νὰ σᾷς εἰπῶ (ὥς σᾷς λέγουσι πάντες οἱ Συγγραφεῖς, Μεταφρασταί, Ποιηταί, Τυπογράφοι καὶ Βιβλιοπῶλαι ἐν εἴδει τυπικοῦ ἐπιλόγου) εἰς τὰς σχολιοτανεῖς ἀγγελίας των, εἰς τὰς ὁποίας προλογίζουσι μετ' ἡν Ἑλλάδα, μετ' ὃ κλέος τῶν προγόνων, μετ' ἧς παλιγγενεσίας τὴν χρυσὴν ἀνατολὴν κ.τ.λ), ὅτι τὸ περιοδικὸν Σύγγραμμά μου θέλει τυπωθεῖ με καλοῦς χαρακτήρας τοῦ Διδότου, με μαύρην μελάνην ἐπάνω εἰς λευκὸν χάρτην, ὅτι τὸ σχῆμά του εἶναι εἰς ἄγδρον, καὶ τὰ λοιπά. Θεωρῶ ὅμως σπουδαιότατον νὰ προσυμφωνήσω με ὅτινα μέλλει νὰ καταγραφῇ εἰς τὸ μαρτυρολόγιον τῶν Συνδρομητῶν μου, ὅτι καθὼς ἐγὼ τακτικώτατα θέλω τοῦ στέλλει τὰ φυλλάδια μου, οὕτω ἀπαιτῶ νὰ με στέλλῃ καὶ αὐτὸς τακτικώτατα τὴν συνδρομὴν του.

Τιμὴ δὲ τῆς Συνδρομῆς προσδιορίζεται δραχμὴ μία κατὰ μῆνα διὰ τοὺς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, καὶ δραχμὴ μία καὶ 20 λεπτὰ διὰ τοὺς ἐκτός.

Θ. Γ. Ὁρρανόδης.

ΤΟΞΟΤΗΣ

ὑ π ὁ

ΘΕ ΔΕΥΟΥ Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ.

Σύγγραμμα κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενον.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 1.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

ΟΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΑΝΟΙ

Ὅποταν κρυσταλλόπνοοι ἐπέρχωνται χειμῶνες
Μὲ καταιγίδων σφυγμοὺς, σιγοῦν αἱ ἀηδόνες,
Καὶ διαδέχονται βαρεῖς τὰ κελαδῆγματά των
Οἱ πάταγοι τῶν κεραυνῶν, κ' οἱ κρότοι τῶν ὑδάτων·
Καθὼς αὐτὰς εἰσήχητα εἰς ὄραν τρικυμίας
Ἀνθοστεροῦς ἀνοίξεως ἑλπίζων νηνεμίας,
Πλὴν ὁ χειμῶν ἐκτείνεται τῆς φύσεώς του πέραν,
Καὶ δὲ αὐτὸ τὴν γλῶσσάν μου ἀφίνω ἐλευθέραν·
Ἄφ' οὗ τὸ γράφειν καριστὰ τὸν ἄνδρα Πατριώτην
Σιγῶντα, ἡ συνείδησις μὲ ἤλεγχε προδότην.

Δὲν θὰ σᾶς ψάλλω ἥρωας, οὐδὲ ἐρώτων μέλη·
Βαστάζω τὴν φαρέτραν μου γεμάτην ἀπὸ βέλη,
Κὶ Ἀπόλλων νικτοπρόσωπος μ' ὀργίλον ἀσπλαγχτίαν
Νὰ τὰ τοξεύσω ἔρχομαι εἰς προδοτῶν καρδίαν·

Κανείς σας ἄς μὴ μὲ μεμψῇ βραδύναντα ὀλίγον,
 Ἄλλὰ, ποῦ σφάλλω, ἄς μ' εἰπῇ, τὰ βέλη μου ἐμπήγων.
 Κ' ἐὰν θυμὸς ἀκράτητος τὸ ρῶς μου ἀμυρῶσθ,
 Κ' ἐκ τῶν ἐνόχων ἐντρομος κἀνένας μοῦ γλυτώσθ,
 Τὴν χεῖρα ἀνατείναντε πρὸς τὸν διαφυγόντα,
 Κ' ὁμνῶν δτι καὶ αὐτὸν δὲν θά ἀφήσω ζῶντα.

Τριπρόσωποι τοῦ ἔθνους μας πολιτικοὶ μεγάλοι!
 Σᾶς, τοὺς ὁποίους ὕψωσεν ἡ ἐνδοξὸς μας πάλη,
 Κ' ἡ ἄδοξος τῆς ἐριδος, καὶ τῶν παθῶν μανία!
 Στοὺς λόγους μου, ἂν στρέψητε κωφεύοντα ὠτία,
 Δὲν θὰ σιγήσω· ἂν δεῖλοι, τοὺς κεραυνοὺς τῶν νόμων
 Φλογώδεις ἀκοντίσητε ἐναπείροντες τὸν τρόμον,
 Δὲν θὰ τρομάξω· ἐπειδὴ, τρομάζει ὅστις σφάλλει.
 Ἀλλὰ καρδιά ἐνοχος σὶ τὸ στήθος μου δὲν πάλλει..
 Οἱ λόγοι, αἱ ἰδέαι μου, δὲν εἶναι ἐμοῦ μόνον,
 Ἀλλ' εἶν' ἐκείνου τοῦ λαοῦ τοῦ πλάσαντος τὸν θρόνον,
 Καὶ τοῦ ὁποίου σήμερον πολιτικοὶ θερίζται
 Μὲ ὑπουλον ἀναίδειαν τὰ δίκαια πατεῖτε.
 Ὑπὸ τὸ μόνον πρόσχημα Συμβούλων καὶ πατέρων
 Πάντοτε, πλάνοι, εὑρετε τὸ ἴδιον συμφέρον,
 Καὶ πάντοτε ἐκνίζατε μὲ παιδοκτόνους χεῖρας
 Τοὺς ὅσους ἐπλησίασαν εἰς τὰς κλειστάς σας θύρας.

Τὸ προσωπεῖόν σας, ὑφ' ὃ κρυπτόμενοι ὀπίσω
 Τοὺς δόλους μηχανεύεσθε, λοιπὸν θὰ διασχίσω,
 Καὶ μυστικὸς κητάσκοπος πασῶν τῶν πράξεών σας,
 Τῶν λόγων, τῶν σχεδίων σας, τῶν διαλογισμῶν σας,
 Ὡς θυελλώδης ἄνεμος ἀρπάξας ἐκ τῶν ὤμων

Τὴν λεοντὴν δὲ ἥς παντοῦ, ἐνσπείρετε τὸν τρόμον,
 Μὲ καγχασμὸν σατυριστοῦ, καὶ Εἰρωνείας ἥθος
 Τὰ δνικά ὦτιά σας θὰ δείξω εἰς τὸ πλῆθος.
 Καλέσατέ με ὑδριστὴν, καὶ φαῦλον νεανίαν,
 Ἡ συκοφάντην ἄτιμόν μὲ βέβηλον καρδίαν·
 Ὡς οἱ κακοῦργοι πνίγοντες στὰ στήθη των τὸν τρόμον
 Αποκαλοῦσιν ἄδικον τὸν τιμωροῦντα νόμον.

· Ὅπόταν τοῦ Κατακλυσμοῦ ἐλύθησαν τὰ σκότη,
 Κ' ἡ χάρις πάλιν ἐλαμψε τῆς φύσεως ἡ πρώτη,
 Φοβούμενοι, μὴ δεύτερον τὰ ἀνομήματά των
 Κατέβωσιν αἱ ἄβυσσοι νὰ πνίξουν τῶν ὑδάτων,
 Οἱ ἄνθρωποι, ἠθέλησαν μὲ κόπους καὶ ἀγῶνα
 Νὰ κτίσουν πύργον μέγιστον παρὰ τὴν Βαβυλῶνα.
 Τὸ ἔργον των ὑψόνετο στὰ νῶτα τῶν αἰρών,
 Καὶ εἰς τὸν θόλον ἤλπιζον νὰ φθάσῃ τῶν ἀστέρων.
 Πλὴν ὁ Θεός, ἐσύγχισε μὲ νεῦμα του τὰς τόσας
 Τῶν τολμηρῶν πλασμάτων του ἱεροσύλους γλώσσας,
 Καὶ διελύθη ὁ σκοπός, ὡς νέφος λεπτῆς πάχνης,
 Ὡς ἀνυφούμενος καπνός, ὡς ὕψασμα ἀράχνης,
 Κι οὐδὲ ἐννόει κατ' αὐτὴν τὴν δίποδον ἀγέλην
 Ὁ Βαυαρὸς τὸν Ἑλληνα, τὸν Βαυαρὸν ὁ Ἕλληνα.

Τὸ σκεπτικόν σας ρίψατε εἰς τὴν Ἑλλάδα βλέμμα,
 Τὴν βαπτισθεῖσαν εἰς ἐχθρῶν, καὶ εἰς ἡρώων αἷμα,
 Ἐπάνω εἰς τὰ σκυθρωπὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαίας,
 Κ' εἰκόνα θέλετε εὐρεῖ Πυργοποιίας νέας.
 Χθὲς μόλις ἔπαυτε φρικτὸς κατακλυσμὸς πολέμων,
 Χθὲς μόλις ὁ τυραννικὸς κατετροπώθη Δαίμων,

Χθές μόλις ἥλιος λαμπρὸς, μ' ἀκτῖνας φωτοβόλους
 Τὴν δόξαν μας διέχυσε καὶ εἰς τοὺς δύο πόλους
 ,Ελκύσας πρὸς τὸ κλέος μᾶς μὲ θάμβος πάλιν νέον
 Τὰ βλέμματα τῶν ἐπὶ γῆς Λαῶν, καὶ Βασιλείων,
 Κί ἐκ νέου διαδέχεται τὴν λάμψιν τοῦ, τὸ σκότος,
 Καὶ τὴν ἀγνὴν ἀγάπην μας, τῆς ἔριδος ὁ κρότος.
 'Ισχυὴν ἀκόμι θεμιτὴν δὲν ἔλαβ' ἡ φωνή μας,
 Καὶ τῶν γλωσσῶν ἡ σύγχυσις γινῶται μεταξύ μας.
 'Αντὶ νὰ ἀνυψώσωμεν εἰς βάσεις αἰωνίας
 Ἀπόρρητον ὀχυρώμα κατὰ τῆς τυραννίας,
 'Αντὶ νὰ ἀνεγείρωμεν ἰσόνομον Πατρίδα
 Μίαν προσθέντες εἰς πολλὰς ἀθάνατον σελίδα,
 'Ως κάμινον φλογίσαντες τοῦ στήθους μας τὰ βάθη
 'Εκ νέου ἐξανάπτομεν τ' ἀποσβεσθέντα πάθη,
 Κι ὁ ξένος, ὑπὸ πρόσχημα καὶ φίλου, καὶ προστάτου
 Μ' Ἑλλήνων χεῖρας τ' ἀφανῆ ἀπλόνει δύκτιά του.

Τί ἀναρχία ἰδεῶν ! τί σύγχυσις πνευμάτων !
 'Εἰς εἰδωλα φανταστικὰ καπνοῦς θυμιαμάτων
 Ἀτυχεπῆς κ' εἰς ἐαυτὸν καθεὶς προθύμως καίει,
 'Ο χθὲς ἀνδράποδον αἰσχροῦ, ἐλευθερίαν πνέει,
 Καὶ χεῖμαρρος ἀκράτητος ἐπιθυμεῖ ἀκαίρως
 Αἰμοχαρὲς ἢ ἀποδειχθῇ Μαρᾶς, 'Ροδισπιέρος,
 'Ο τυραννόφρων, Λαϊκὸς, καὶ σφόδρα Σαν-κλόττης,
 Καὶ Δημοσθένης χρίεται τοῦ ἔθνους ὁ προδότης . . .
 Τῶν Συντηρητικῶν, αὐτὸς βαστάζων τὴν σημαίαν
 Τὴν πάμπτωχον Πατρίδα μας Ἀγγλίαν θέλει νέαν,
 Καὶ Ἀόρδος ἄγευστε ρλινῶν ἢ ἀναδειχθῇ σπουδάζει.
 Εκείνος, κόλῃ τῆς Αὐλῆς τὸ μέλλον ἐτοιμάζει

Τοῦ Σεπτεμβρίου ἕκαυτε τὰ σχέδια ἄθρόα
Ἐλπίζων νὰ συναυλισθῇ μετὰ τὰ μεγάλα ζῶα.

Ποῦ εἶσθε; ποῦ ἐφύγετε, χρυσόπτεροι ἐλπίδες;
Ἀλλοίμονον! ἐσβέσθητε, καὶ ὀχληραὶ φροντίδες,
Καὶ φόβοι, τὸ ἀμφίβολον περικυκλοῦσι μέλλον·
Ὡ! ἄς τὸ ἴδω ὥς ποθῶ ἐνδόξως ἀνατέλλον,
Κί ἄς ᾔναι ἡ ἡμέρα μου ἐκείνη τελευταία
Καθ' ἣν θὰ ἴδω ὄμιλον παρὰ τὸν Βασιλέα
Ἀπ' ἄνδρας φιλοπάτριδας... ἀλλ' ἄνδρας, οὐχὶ νάνους,
Οὐχὶ ταοὺς θηρεύοντας στολὰς ὑπερφάνους,
Τιμὰς, χρυσίον, καὶ βαθμοὺς, καὶ θεϊκὰς λατρείας,
Κ' εἰς στήθη κλείοντας σαθρὰ καρδίας σεσηπυίας.

• Τὰ δάνειά μου! • ἕως χθὲς, ἐφώναζ' ἡ Εὐρώπη,
Κ' εἰς τὴν φωνήν της πρόθυμοι, ἀλλ' ὅμως χρεωκόποι,
Ἐδιαλύομεν στρατοὺς, πεζῶν, κ' ἱππέων μοίρας,
Τὸν ἄρτον ἀπεκόπταμεν εἰς ὄρφανὰ καὶ χήρας,
Καὶ πρὸς τὰς Οἰκονομικὰς ἐστρέφομεν ψαλίδας
Περοδισμένα βλέμματα, πλὴν γέμοντα ἐλπίδας.
Πῶς ἀφθονία ἐξαφνα ἐχύθη Παράδεισου;
Κρυμμένους μήπως εἶχομεν τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσσου,
Ἥ μὴ θαμμένα εὗρομεν τῆς Χαλιμᾶς τὰ πλούτη;
Κἀνὲν ἐκ τούτων, φίλοι μου. ἀλλ' οἱ χρυσοὶ μας Βροῦτοι
Μὲ χεῖρας τοῦ Σουλτανικοῦ ἀρχαίου μεγαλείου
Τὸ τελευταῖον σπαταλοῦν λεπτὸν τοῦ Δημοσίου·
Ὡς θέμεθλα τοῦ τύφου των καὶ τῆς κενοδοξίας

Νὰ βάλουν μελετήσαντες τοῦ πλήθους τὰς καρδίας,
Καὶ θέσεις διανοήσαντες, καὶ ἄμμον παραστήμων,
Κί ἐλπίδας εἰς τὸν χάσκοντα, καὶ θεωροῦντα Δῆμον·
Ἐξαπατῶντες ἑαυτοὺς, κωφεύοντες εἰς φόγους,
Λησμονήσαν πῶς χρεωστοῦν τῶν πράξεων τοὺς λόγους,
Καὶ ἐπειδὴ, ὡς λέγουσιν, ὅστις κρατεῖ τὸ μέλι
Τὴν ἡδονὴν τοῦ μέλιτος νὰ δοκιμάτῃ θέλει,
Ὁ εἰς των ἑλαβ' ἀμοιβὰς, κί ὁ ἄλλος μ' ἀπληστίαν
Τὰ ἔκτακτά του ἔξοδα κατὰ τὴν Ἰσπανίαν.

Δὲν εἴσθε σεῖς, τὰ λείψανα σβεσθέντος Ἡφαίστιου;
Δὲν εἴσθε σεῖς, οἱ Ἥρωες τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου; (*)
Καὶ σὰς μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ τὰς διαφανεστέρας
Δὲν ἔστεψεν ὁ Ἥλιος ἐκείνης τῆς Ἡμέρας;

(*) Χρεωστοῦμεν νὰ τὸ ἐμολογήσωμεν πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως. Μόνος ἀπὸ τοὺς Σεπτεμβριανούς διετήρησε ἀκέραιον τὸν Ἑθνικὸν καὶ φιλαλευθέρον χαρακτήρα του ὁ Συνταγματάρχης Δ. Καλλέργης, καὶ ὁ φίλος μας Γιάννης Κώστας· ὁ μὲν δραστήσιος μυριοφθαλμος Ἄργος, πάντοτε ἀγρυπνῶν ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἡσυχίας, ὁ δὲ ἡσυχάζων ὡς ἀγαθὸς πατριώτης, καὶ ἀκουσίως στεναίνων ἐσάκως ἐλπίει τὰς καθημερινὰς προδοσίας. Καὶ ἂν διστάζετε εἰς τοῦτο, εἰς λέγομεν ἐν συντομίᾳ· ὁ Σχινᾶς ἠθέλησε νὰ θέσῃ μὲ Ῥωσικὰ σχοινία πάντα τοὺς πιστεύοντας εἰς Ἰησοῦν Χριστόν. Ὁ Λόντος, (νὰ μὴ βασκαθῇ) ἐνθουσιασθεὶς ἀπὸ τὸν ἀφρώδη τῆς Καμπανίας οἶνον ἐπιθύμησε Γαλλικὰ Στρατεύματα εἰς τὴν Πρωτεύουσάν· ὁ Δρόσος μᾶς ἰδρόσισε μὲ τὰς θαψαλεῖς βοηθείας τὰς ὁποίας ὁ Οἰκονομικώτατος Λαοσένης ἐνέργησεν ὑπὲρ τῶν Ὑπαλλήλων. Ὁ Μαλὲς, μᾶς ἐμέλωσε, μὲ τὰς προσταγὰς εἰς τὸν πατριώτην Μιτζάκη περὶ καταδιώξεως τύπου. Ὁ Μιτζάξ μὲ μεταξίνα πολιτικὰ θυάκια ἐφάρτυσε τοὺς σημαντικωτέρους ἰχθῦς διὰ τὴν Γερουσίαν. Ὁ Πυρπολιστὴς Κανάρης καὶ αὐτὸς δὲν κίλαζε, διότι εἶναι θηλυκὸν κανάρι, καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ... ἐκρύνομαι νὰ τὰ ἐκθέσω ὅλα, καὶ διὰ νὰ ἐκφρασθῶ καλῆτερα ΑΓΑΝΑΚΤΩ.

Οἱ Ἕλληνες δὲν ὤμνουν προχθές εἰς τὸ ὄνομά σας
 Ἀρμονικῶς φερόμενον εἰς γῆν, καὶ εἰς θαλάσσας;
 Ἐγὼ αὐτὸς, δὲν ἔκαυσα θυμιάμα λατρείας
 Εἰς τὸν βωμὸν τῆς δόξης σας; πῶς τώρα τῆς δουλείας
 Χαλκεύετε τὴν ἄλυσον; πῶς τώρα τῆς Πατρίδος
 Βυθίζετε τὰ πράγματα εἰς ἀναρχίας εἶδος;
 Πῶς στέργετε ὡς ἔτχατοι σεῖς οἱ κληθέντες πρῶτοι
 Τὸ κλέος σας νὰ θάψῃτε στοῦ τάφου σας τὰ σκότη,
 Ἐφ' οὗ ὡς Μουσουλεῖόν σας σωρὸς πετρῶν θὰ γείνη
 Διὰ νὰ ἐπικάθῃται τὸ μῖσος κ' ἡ αἰσχύνη;

Χρισθέντες μὲ τῆς Λαϊκῆς βουλήσεως τὸ μύρον
 Ἐν πρώτοις, μ' ὑποσχέσεων τετορνευμένον λῆρον
 Σ' ἐπὶ τοῦ Κόσμου θαύματα, ἀγύρται φουσκωμένοι
 Ἐτάζατε πῶς ἀπὸ σᾶς καὶ ὀγδοὺν θὰ γένῃ.
 Παρῆλθεν ἔτος ἡμῖν, κ' ἐπέκεινα ἀκόμα
 Καθ' ὃ ἐνατενίζοντες ὀξὺ Λυγκέως ὄμμα
 Δὲν εἶδομεν καρπὸν γλυκὺν νὰ φέρῃ ὁ ἀγὼν μας,
 Δὲν εἶδομεν τὴν ἱσὶν τῶν καλαιῶν πληγῶν μας·
 Ἀλλ' εἶδομεν στοῦ μέλλοντος τὴν μαύρην καταγίδια
 Ἀποσβεσθεῖσαν, καὶ αὐτὴν τὴν ἔσχατον ἐλπίδα·
 Ἀλλ' εἶδομεν ὡς θέμεθλα πολιτικῶν θαυμάτων
 Αἰσχροῦ τοῦ Σύλλα προγραφᾶς, σειρὰν ἀδικημάτων, (*)

(*) Δὲν δύνανται νὰ παραπνευθῶσι οἱ Φιλελεύθεροι Βροῦτοι μας τῆς
 τρίτης Σεπτεμβρίου διὰ τὰς ἐκφράσεις μας, διότι αἱ πράξεις των αὐταὶ
 καταμαρτυροῦσι τὸ αἶσχος των. Ἀς ἀφήσωμεν τὰς ἐξοφὰς τῶν Βασαρ-
 ὀδύλων Χρηστιδίου, Ῥάλλη, Κριζῆ, Ῥίζου, Πριβιλεγγίου (τοῦ νεωτέρου
 George Dandin ou le mari coqu.) καθότι ταῦτα, ἠδύνατο νὰ δι-
 καιολογήσῃσι λέγοντές μας. «Ὁ λαὸς, Κύριοι, ἦτον ἐνθουσιασμένος, ἐμί-

Τοῦ Δημοσίου θησαυροῦ ἀναίγχυντον σπατάλην,
 Ραδιοουργίας ξενικῆς ἐπίρροισαν μεγάλην,
 Κ' αἰσχρὸν κατοικητήριον τὸ στήθος σας πρὸ χρόνων
 Ὅλων τοῦ ἄδου τῶν φρικτῶν, καὶ δολερῶν δαιμόνων.

Τῆς δόξης λάτραι, τρέχετε μέ ὄμματα κλεισμένα,
 Κι ἄντι ν' ἀρθῇτε, πίπτετε εἰς ἄδοξον πυθμένα,
 Καὶ εἰς αὐτόν, ναί, εἰς αὐτόν λυσσῶτα, ὀργισμένη,
 Ἡ ἐπὶ γῆς Ἑλληνικὴ φυλὴ σὺς περιμένει
 Μὲ δάδας εἰς τὴν δεξιάν, καὶ λίθους εἰς τὴν ἄλλην
 Νὰ ψάλλῃ τὴν, κατάραν τῆς ἐκείνῃ τὴν μεγάλην
 Εἰς τὴν φωνὴν τῆς, κάλαμοι ὑπὸ πνοὴν ἀνέμων
 Θὰ τρέμετε, ὡς ἔτρεμεν ὁ ἀποστάτης δαίμων,
 Καὶ ὡς ἡλλάξατε ψυχὴν, θ' ἀλλάξῃτε καὶ σῶμα
 Φλόγας, τὸ ἀδόγηράγον σας θὰ ἐξεμέσῃ στόμα,
 Αἱ τρίχεις, ὄρεις θὰ γενοῦν, τὰ πρόσωπά σας, μαῦρα,
 Καὶ πάγος, ἡ καρδιά σας, ἡ δὲ πνοὴ σας, λαύρα.

» οἱ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καθότι ἤνοιξαν ἐπὶ τοῦ σώματός του τὰς
 » πληγὰς τοῦ Φαραῶ, διὰ τοῦτο ΗΜΕΙΣ Οἱ ΦΙΛΑΕΛΕΥΘΕΡΟΙ τοὺς
 » ἐξωρίσαμεν, προλαμβάνοντες πᾶσαν νέαν σύγχυσιν, δυναμένην εἰς φέρῃ
 » ὁλίθρια ἀποτελέσματα. » Τί δύνανται ὅμως νὰ μᾶς εἰπῶσι διὰ τὴν
 ἐξορίαν τοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη, τοῦ Θεοφανίτου, τοῦ Γεωργίου Στρι-
 φτόμπολα, τοῦ Ἀναστασίου Στριφτόμπολα, Τί ἡμπορεῖσι νὰ μᾶς εἰπῶσι
 διὰ τὰς αὐτὰς ἀνόσια ἀδικήματα τὰ ὅποια ἐπραξάν; Δὲν καταπάτησαν καὶ
 αὐτὴν τὴν Στρατιωτικὴν ἱεραρχίαν; Ἀς τὸ ἀρνηθῶσι, καὶ διὰ νὰ τοὺς ἀπο-
 δείξωμεν ψευδομένους, θέλωμεν τοὺς δείξει τὸν Παντολέοντα Βασιλεῖάδην,
 Λοχαγὸν ἐπὶ ὁλίκληρα εἰκοσι δύο ἔτη αἰχμαλωτισθέντα, ὁπομείναντα ὅλα
 τὰ δεινὰ τῶν πολέμων, καὶ γινόμενον σήμερον θῦμα τῆς πλείον ἀνηκούστου
 καὶ τρομερᾶς αὐθαιρεσίας... Ἀλλοίμονον! πολλὰ ὑπερέαμεν! ὥς
 ὑπερέαμεν καὶ ταῦτα ἐλπίζοντες εἰς ἀνατελὴν Δικαιοσύνην νὰ δώσωσιν τὰ
 ἀκόη τῆς ἀνομίας.

Ίξιοτες πολιτικοί! χαμαιλέοντων γέννα!
 Πρωτείς, μεταβαλλόμενοι εἰς ὥρας λεπτόν ἔνα,
 Καί μ' ἔνα μόνον πρέσβειώς δολιευμένον γεῦμα,
 Μ' ὀλίγον ψυχρὸν μέταλλον, μ' ἐν Ἡγεμόνος νεῦμα
 Προδίδοντες τὸ ἔθνος σας, φαιδρῶς χαρῆτε τώρα,
 Ἄλλ' « ἔρχεται καὶ νῦν ἐστὶ » ἡ τρομερὰ σας ὥρα.

Προχθές διὰ ἐπείγουσαν ὑπόθεσίν μου μίαν
 Εἰς ἐνὸς ξένου δυνάτου ἐπῆγα τὴν οἰκίαν,
 Κι' ἀρ' αὖ κατ' ἄρθρόν τι μικρὸν, ἐνὸς ἀγράφου νόμου
 Τοῦς τοίχους μὲ παραίτηταν νὰ ἴδω τοῦ προδόμου
 Μὲ τὰ λαμπρά των ἐπιπλα, καὶ τὰς χρυσᾶς εἰκόνας,
 Μόλις μεθ' ὥρας, μ' ἔμβασαν νὰ ἴδω κατὰ μόνας
 Τὸν δυσθεώρητον Θεὸν σ' ἐκείνους τοὺς Ὀλύμπους
 Μὲ σέβας ἐπλητίστα . . . πολυτελῆς τις σκύμπος
 Τὸν Ἡρώα ἐβάσταζε ἐν μέσῳ μεγαλείου,
 Κ' ὑπέθεσα πῶς ἔβλεπα τὸν Δία τοῦ Φειδίου.
 Νομίσας με ἐκ τῆς φυλῆς τῶν παρασίτων ὄντων
 Τῶν εἰς Θεοῦς παντοδαποὺς θυμιάμα καιόντων,
 Καὶ προδιδόντων ἅπαντα τὰ τιμαλρῇ μὲ ζέσιν
 Διὰ ὀλίγον μέταλλον, διὰ κάμμίαν θέσιν,
 Μ' ἠρώτησε τὸ αἶτιον τῆς ἐπισκέψεώς μου.
 Πλὴν μόλις τῷ ἐξέθεσα τίς ἦτον ὁ σκοπός μου,
 Κ' ἰδοὺ ὡς ἀπὸ εὐρωστον καὶ ῥωμαλαίαν χεῖρα
 Ἀνοίγεται μὲ πάταγον ἡ τῆς αἰθούσης θύρα,
 Κ' εἰσέρχονται πλὴν sans façons, ὡς φίλοι πρὸς οἰκίους
 Ἐνὰς μεγάλος Ὑπουργὸς μὲ τρεῖς πληρεξουσίους (*)

(*) Ἄς μὴ μᾶς διαβάλλωσιν οἱ ἐχθροί μας, « αἱ οἱ φιλελεύθεροι Ὑπουργοί, οἱ ἀποδείξαντες ὅτι « ὁ καυχᾶς ἦτον μόνον διὰ τὸ πάπλωμα » λέγον-

Ἦσαν ὦχροι, καθὼς νεκροὶ ἀφήσαντες τὸ μνήμα,
Καὶ τὰ θολὰ των θλέμματα, τὸ ἀτακτὸν των θήμα
Κακούργους μοὶ παρίστανον μὲ πρόσωπα δαιμόνων
Ἀρτίως ἐνεργήσαντας ἀνθρώπου τινὸς φόνον.

— Τί ἔγινε; στήν θέαν των δλίγον συγχυσμένος,

• Τί ἔγινε; καὶ δεύτερον ἠρώτησεν ὁ ξένος. —

— « Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεὸς, καὶ ἡ Πατρίς ἀκόμα
(Εἶπεν ὁ μέγας Ὑπουργὸς ἀνοίξας ἄδου στόμα)

• Κικέρωνας στήν Σύνοδον ἐνσπείραντες τὴν φρίκην

• Ἐδῶ σοὶ ἐπιστρέφομεν ἀγγέλλοντες τὴν νίκην •

— « Πλὴν πῶς; εἰμ' ἀνυπόμονος, εἰπέ μοι τὰ συμβάντα—

— « Καθὼς μᾶς κανονόρχησες, ἐψάλαμεν τὰ πάντα,

• Μίαν Βουλὴν θὰ ἔχωμεν, καὶ μίαν Γερουσίαν

• Ἐκλεγομένην, ὡς ποθεῖς, ἀπὸ τὴν Ἐξουσίαν,

• Ἰσοβίον, ἀκράδαντον, κί ἀθάνατον ἀκόμα.

• Δυὼ τρεῖς ξεβράκωτοι, θρασὺ μὲ ἤνοιξαν τὸ στόμα,

• Ἀλλὰ τοὺς κατεσίγησα μ' ἀρχαίαν εὐγλωττίαν •

• Βουλὴν (τοὺς λέγω) Κύριοι, δέν ἀγαπᾶτε μίαν;

• Ἄς ᾔῃαι μία ἡ Βουλὴ, ἡ δ' ἄλλως Γερουσία,

• Κί αὐτὴ, κατὰ τὴν γνώμην σας, κί αὐτὴ ἄς γίνῃ μία

• Ναί, εἶναι δύο πράγματα, ἀλλ' ὅμως τὸ καθένα

• Δέν εἶναι δύο βλέπετε πῶς εἶναι ἀπὸ ἓνα.

τες εἰς τοὺς μαρσιόστους ὅτι σκοπεύομεν νὰ προσβάλλωμεν τοὺς πληρεξουσίους τοῦ ἔθνους. Οἱ πληρεξούσιοι δι' ἡμᾶς εἶναι σεβάσιμα πρόσωπα παρίσταντα τὸ ἔθνος· ἀλλ' ὅσον θεωροῦμεν τὴν ὀλικὴν αὐτῶν σύνοδον μὲ εὐλάβειαν, τόσον ἀποστρεφόμεθα τοὺς ραδιούργους καταταγθέντας ὑπὸ τὴν ἐπιβρόχην ξένης πολιτικῆς σημαίας. Καὶ ἄς μὴ παραξενευθῶσι! ἡμπορεῖ ἐν ὅλῳ νὰ ᾔῃαι καλὸν, καὶ μέρη τινα αὐτοῦ ἀσχημάντα, νὰ μὴν εἶναι τσιτσῦτα. Ὁ Διδάσκαλός μου Λεόντιος ἐπυνείθευε νὰ λέγῃ ὅτι « ἀπὸ τὸ ἴδιον ἔθλον γίνεταί καὶ σταυρὸς διὰ προσκύνημα, καὶ πτερίον διὰ κόπρου. »

ὦ Ἄν Γερουσίαν ἔχωμεν, αὐτὸ δὲ τὸ μᾶς πειράζει;
 » Ὁ Κόσμος θὲ νὰ μᾶς φθονῇ, καὶ θὲ νὰ μᾶς θαυμάζῃ;
 » Ἐσίγων καὶ μὲ ἕκαμον νὰ ὑποθέσω φρίττων
 » Ἐν μέσῳ πῶς εὐρίσκομαι ξοάνων ἀκινήτων. —
 — • Διὰ τὴν εὐγλωττίαν σου τὴν θαυμαστὴν συγχαίρων
 » Σὲ λέγω, ὅτι ἔγεινες τοῦ ἔθνους σου Κιέρων,
 » Ἀπόψε θὰ συμφάγωμεν καὶ διὰ ῥητορείας
 » Ὁ οἶνος εἶν' ὠφέλιμος, θαρρῶ, τῆς Καμπανίας. —
 Εἶπε δὲ στρέψας πρὸς τοὺς τρεῖς (ὁ εἷς ἐκ τῶν ὁποίων
 Εἷς τάπητα πολύτιμον ἀναίδην συχνοπύων
 Ἐσκάλιζε τὰ δάκτυλα τοῦ εὐτραפוῦς ποδός του)
 » Σᾶς θεωρῶ ὡς δανειστάς, μ' ὑπόκλινιν χρεώστου,
 » Καὶ θὰ πληρώσω τὰς πρὸς σᾶς δοθείσας ὑποσχέσεις
 » Καὶ μὲ χρυσὸν ἀνάλογον, καὶ μὲ τιμὰς καὶ θέσεις. —
 Εμβρόντητος ἀπέμεινα, μ' ἐπάγωσε τὸ αἶμα,
 Πλὴν συνελθὼν ἠκόντισα ἐν κεραυνῶδες βλέμμα,
 Κι' ἐξῆλθον ὡς παράφορος μὲ ὀρθωμένας τρίχας,
 » Ἴδου λοιπὸν, ἀνέκραξα, τοῦ ἔθνους μας τὰς τύχας
 » Καὶ τὰς ἐλευθερίας μας τὰς αἱματοβαφεῖσας
 » Πῶς καίουν δλοκαύτωμα, γευόμενοι τὰς κνίσσας
 » Ὡ! μάθε, λαὲ ἔνδοξε, ἡρωϊκῆ, κί ἄνδρεῖς!
 » Μετὰ τοὺς Λεωνίδας μας πῶς ζῶσι Πausανίαι. »

(·) Ὁπόταν ἄλγος τῆς ψυχῆς τὸ στήθος μου βαρύνῃ!
 Καὶ τυραννὴ τὰ σπλάγχνα μου ἀνέκφραστος ὀδύνη,
 Καὶ σοβαρῶς σκεπτόμενος τὴν τύχην τῆς Πατρίδος
 Βυθίζμ' εἰς ἐκστάσεως, καὶ ληθαργίας εἶδος

(·) Τὸ παρὸν τεμάχιον ἐγράφη πρὸ 15 ἡμερῶν.

Τὴν βαρυτάτην λύπην μου διὰ ν' ανακουφίζω
 Πρὸς τῆς συνόδου σκεπτικὸς τὴν αἰθούσαν βαδίζω.
 Ἐμβαίνω καὶ εὐλάβεια μὲ περισπᾷ μεγάλη,
 Καὶ ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ ἀπὸ χαρὰν, καὶ πάλλει.
 Εὐγνωμοσύνης βλέμματα μ' ἐνθουσιώδη πόνον
 Εἰς τὸν ὠραῖον Οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς ὑψόνων
 Εὐχαριστῶ τὸν Ὑψιστον πῶς μ' ἔδωκεν ἡμέρας
 Συνηνωμένους νὰ ἰδῶ τοῦ Ἔθνους τοὺς πατέρας.
 Τῆς φαντασίας μου εὐθύς χρυσοῦται ὁ ὀρίζων,
 Καὶ ἰλαρὰν ἀνατολὴν τοῦ μέλλοντος ἐλπίζων,
 Κ' εἰς ἀτμοσφαίραν ἰδεῶν ταχυπειτῶν ἐπάνω
 Εἰς τοῦ Βοσπόρου μαγικῶς τοὺς Παραδείστους φθάνω.

Καὶ βλέπω τῆς μιᾶς μητρὸς τὰ τέκνα ἠνωμένα
 Ὑπὸ τὸν ἴδιον Θεόν, καὶ ὑπὸ σκῆπτρον ἓνα,
 Καὶ τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως μὲ κεχρηγὸς τὸ στόμα,
 Νὰ ρίπτουν πρὸς τὸ κλέος μας ἐκθαδωμένον ὄμμα,
 Καὶ τὸν μεγάλον ἀετὸν τοῦ πρώτου Κωνσταντίνου
 Νὰ βλέπῃ ὑπερήφανος τὸ κύμα τοῦ Εὐξείνου
 Ὅπου ἡ κυματίζουσα σημαία μας ἀκόμα
 Μὲ τὰ νερὰ φιλονεικεῖ τοῦ Οὐρανοῦ τὸ χρῶμα,
 Καὶ ὅπου πλοῖα ἐλαφρὰ, ὡς κύκνοι τῆς Θαλάσσης
 Πειτῶντα, τοῦ ὀρίζοντος καλύπτουν τὰς ἐκτάσεις.

Κί ἀκούω τὰς πολεμικὰς φωνὰς τῶν Λεγεόνων
 Νὰ ἀντηχῶσι σοβαραί, καὶ νὰ κλονοῦν τὸν θρόνον
 Τοῦ Πέρσου, καὶ τοῦ Ἀραβος, καθὼς κλονεῖ καὶ ρίπτει
 Τὴν δρυῖν, ὅποτε κεραυνὸς μετὰ πατάγων πίπτει.

Καὶ θεωρῶ . . . πλὴν μὲ καλοῦν στὰς πρώτας μου αἰσθήσεις
 Τοῦ κρουομένου κώδωνος αἱ ἤχηραὶ δονήσεις,
 Καὶ τοῦ Προέδρου ἡ φωνή . . . καὶ στρέφων πέριξ τ' ὄμμα
 Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐννοῶ πῶς μένομεν ἀκόμα,
 Καὶ εἰς τῆς ἀντιθέσεως τὸ φρικαλέον χάσμα
 Σβυνόμενον παρατηρῶ τὸ θελκτικόν μου φάσμα,
 Καθὼς εἰς ζοφερᾶς νυκτὸς τὰς παχυλὰς σκοτίας
 Οὐράνιον μετέωρον εἰς λάμπεις ἐξαισίας.

Ἀνάπτει ἡ συζήτησις μὲ λόγων πυκνὰς στοίβας
 Πλὴν μ' ἐκφρασιν λακωνικὴν ἐγείρεται ὁ Γρίβας,
 Ὡς φρούριον ἀπόρθητον καὶ εἰς τὰ νέφη φθάνον
 Τιμῶν τὴν ἀρχαῖζουσαν φυλὴν τῶν Ἀχαρνάνων,
 Καὶ τῆς Εὐβοίας ἡ ψυχὴ, ὁ ἥρωες Κριζώτης,
 Κι' ὁ Μακρυγιάννης ὁ ἀπλοῦς καὶ σύννους Πατριώτης,
 Καὶ ἄλλα δόξης λείψανα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος,
 Καὶ λέγουσι μὲ στόμα ἓν, μὲ πνεῦμα ἓν συμφώνως.
 • Δὲν θέλομεν νὰ σπείρωμεν καὶ νὰ θερίζουν ἄλλοι,
 • Οὐδὲ ἡ χεὶρ μας δύναται θεμέλια νὰ βάλῃ
 • Ὑπὸ τῆς Βασιλείας μας τὸ δένδρον τὸ αὐξάνον
 • Οἱ θρόνοι νὰ ἀνυψωθοῦν τριάκοντα τυράννων."

Ὡς ὄφεις συστρεφόμενοι, καὶ μ' ἐλιγμοὺς ἀπείρους
 Ἐγείρονται οἱ ῥήτορες· κι' ἀφ' οὗ ὁγκώδεις λήρους,
 Καὶ σχήματα πολύτεχνα, καὶ φράσεις σοφιστείας
 Εἰς τὸν αἶρα χύσωσιν ἀπόζοντα λυχνίας
 Ἐν τέλει κατὰ τοῦ ἐνός, ἐπίσης καὶ τοῦ ἄλλου,
 ὕπτονται, δι' εὐνοίαν τοῦ Ἀγγλου καὶ τοῦ Γάλλου

Κ' ἐν ᾧ τὸ πᾶν εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην κινδυνεύει,
 Τοὺς Λέοντας ἢ δολερὰ Ἀλώπηξ παγιδεύει,
 Ἀφ' οὗ κατεσπατάλησαν τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας
 Ὁ ἓνας μὲ Φιλιππικούς, κί' ὁ ἄλλος μὲ φοβέρας.

Θεέ μου! μήπως πέπρωται νὰ ἴδω πάλιν ἴσως
 Τῶν ταραχῶν τὸν Δαίμονα ἀνάπτοντα τὸ μῖσος,
 Κ' εἰς μεσονύκτιον σιγὴν ἀγρίως καθισθέντα
 Σ' ἐρείπια καπνίζοντα καὶ ἀποτεφρωθέντα,
 Καὶ μὲ λυσσώδη βλέμματα πλὴν στηλωτὰ καὶ κρύα
 Ἀπλήστως ῥοκανίζοντα Ἑλληνικὰ κρανία!
 "Αἰ! μή! . . . ἐν βλέμμα ἰαρόν καὶ πρὸς ἡμᾶς νὰ στρέψῃς.
 Πιστεύω πῶς δὲν ἐπλάσας διὰ νὰ καταστρέψῃς,
 Κί' ἐκ τῶν ἀβρῶν δακτύλων Σου, ἡ χτίσις εἰργασμένη
 Ὅσον ἀπαρχαίονεται, τοσοῦτον νέα μένει.

Πρὸς σέ, ᾧ ὑπερήφανε Λαέ τῆς Μεσογείου!
 Πρὸς σέ, ᾧ λέων ἡμερὲ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου!
 Πρὸς σέ, ᾧ ζῶσα γενεὰ ἐν μέσῳ ἐρειπίων
 Τοὺς τελευταίους στίχους μου ἐπεκφωνῶ δακρύων,
 Κ' ἡ πάλλουσα καρδίᾳ μου μοι τὸ ὑπαγορεύει·
 Ἡ τύχη, τὸ συμφέρον σου, μεγάλως κινδυνεύει
 Εἰς Πλάνους, τὰς εὐπίστους σου ἂν στρέψῃς ἀχοάς σου
 Παχύναντας τὸ σῶμα των ἀπὸ τὰ αἱματὰ σου.

Εἴκοσι ἔτη, δυστυχῆς, δακρυρρόων, καὶ στένων,
 Τοὺς ὅρους τῆς Ὑπομονῆς παρέβης ὑπομένων

Τῶν ἐλευθέρων νὰ φανῇ θεσμῶν σου ἡ γιέρα,
 Ἐν ᾧ υἱοὶ ἀχάριστοι πρὸς τὴν Κοινὴν Μητέρα
 Δι' ἄτιμον ἀνάπαυσιν ἐνὸς ἀτίμου βίου
 Ὑψονον χεῖρα θεβηλον μὲ μάχαιραν δημίου.
 Ἰδοὺ! ἀνέτειλε φαιδρὰ ὡς εἰς καιροῦς ἀρχαίους,
 Κι' ὁ ἥλιός της, ζωηρὰς ἀκτῖνας ῥίπτει κλέους
 Χρυσόνων τὰ ἀμάραντα τοῦ Σεπτεμβρίου ῥόδα·
 Κ' ἡ ἄλυσος ἡ δένουσα τὸν ἐλαφρόν σου πόδα
 Ἐρράγη ὡς ἡ ὕαλος· κ' εἰς ἱλαρὰς ἐσπέρας
 Τοῦ μέλλοντος παρατηρεῖς τοὺς λάμποντας ἀστέρας.

Ἦξεύρεις πλὴν τί ἤθελον οἱ ἄτιμοι ἐχθροὶ σου
 Χθές, ὅτε ἡ ἐλεύθερος ἐβρόντησε φωνή σου;
 Ἦξεύρεις; . . . σοὶ ἠτοίμαζον ὀλέθρου νέον εἶδος
 Δι' ἀφανοῦς πολιτικῆς, αἰσχυρᾶς, καὶ μοιχαλίδος,
 Κ' ἐπόθουν τὰ ὀξέα σου τυραννορένα βέλη
 Νὰ χώσῃς εἰς τὰ ἴδια ἀδύνατά σου μέλη,
 Κ' ἐσκόπευον εἰς τὸν λαμπρόν τοῦ Ὁθωνός σου Θρόνον
 Ἐνα τῶν Μολδοβλαχικῶν νὰ θέσουν Ἡγεμόνων.
 Πλὴν ἐπλανήθη ἀντὶ σοῦ, ὁ πλάνος Διπλωμάτης
 Μὲ χρώματα φανταστικά ζωγραφικῆς ἀπάτης . . .

Ὑπάρχεις στὴν Μεσόγειον μικρὰ σκανδάλου πέτρα·
 Λοιπὸν πρὶν εἰς κινήθῃς πᾶν κίνημά σου μέτρα.
 Ἄ! ὄχι! δὲν ἐξέλιπον οἱ δόλιοι προδόται·
 Πλὴν δὲν σὲ ἐγκατέλιπον κ' οἱ ὄντως πατριῶται,

Ἄλλ' Ἄργοι μυριόφθαλμοι σκοπεύουν ἐπὶ βράχου
 Φυλάττοντες τὴν Δόξαν σου, ὡς κόρην τοῦ Ἰνάχου.
 Ὁ Βασιλεὺς σου εὐτυχές τὸ μέλλον σου ὠρκίσθη,
 Κ' εἰς τῆς ἐλευθερίας σου τὰ ρεῖθρα ἔβαπτίσθη·
 Σὺ μένεις τώρα ὁδηγὸν τὴν φρόνησίν σου ἔχε,
 Κ' εἰς τὸν μεγάλον καὶ γνωστὸν προορισμὸν σου τρέχε.

Ο ΜΑΓΝΗΤΙΣΘΕΙΣ

Ἄς λέγωσιν ὅσα θέλουσιν οἱ μὴ πιστεύοντες εἰς τὰ τε-
ράστια τοῦ Μαγνητισμοῦ, εἰς ἐποχὴν μάλιστα καθ' ἣν ἡ ἀ-
νάπτυξις τῆς μυστηριώδους ταύτης δυνάμεως τοῦ μαντεύε-
σθαι γιγαντιαίοις θήμασι προχωρεῖ, καὶ πολλοὶ Ἀσκληπιά-
δαι εἰς Παρισίους, καὶ ἄλλας τῆς Εὐρώπης πολυανθρώπους
πόλεις, σπουδαίως καταγίνονται, ὑποστηρίζοντες τὰς περὶ αὐ-
τοῦ ἰδέας των, πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ κενοῦ, τὸ ὑποῖον ἀ-
φίνει σήμερον, ἡ ἔλλειψις τῶν ἀρχαίων προφητῶν, καὶ τῶν
ἐθνικῶν μαντείων. Οἱ κύριοι Ἱπποκράται μας ποτὲ δὲν συμ-
φωνοῦσιν εἰς τίποτε, καὶ διὰ τῶν διαφωνιῶν των αὐτῶν, πολ-
λάκις λαμβάνουσι τὴν καλοσύνην, νὰ μᾶς στέλλωσι εἰς τὸν
ἄλλον Κόσμον, ἄνευ διαβατηρίων. Οἱ δὲ ἄνθρωποι εἶναι φύ-
σει περίεργοι διὰ νὰ μανθάνωσι τί μέλλει νὰ συμβῇ, λησμο-
νοῦντες πᾶν ὅτι παρῆλθεν· καὶ ἂν ἐνίοτε, πρὸς ἐκπλήρω-
σιν τῆς θερμῆς ταύτης ἐπιθυμίας των, μὲ τῆς ἀπάτης καὶ
πλάνης τὸ μικροσκοπίον, διορῶσι τὸν ψύλλον ἔχοντα μέγεθος
Ἐλέφαντος, τοῦτο δὲν πειράζει· ἀρκεῖ ὅτι βλέπουσι δι' ὀλί-
γον ἓνα Ἐλέφαντα. Καὶ μήπως πάντα τὰ ἀνθρώπινα
δὲν θεωροῦνται οὕτω πως. καθ' ὅλας τὰς φάσεις τῆς ζωῆς,
καὶ κατὰ πάσας τὰς ὡς φουσαλίδας παρερχομένης γενιέας;
Ἄν λείψῃ διὰ μίαν στιγμὴν ὁ Ἥλιος τῆς γλυκείας πλά-
νης, ἐξηφανίσθη ὅλος ὁ ὑποθετικὸς Κόσμος τῶν πόθων καὶ
τῶν ἐλπίδων μας.

‘Ο σκοπός μου ὁμῶς ἐνταῦθα, φίλοι Ἀναγνώσται μου, δὲν εἶναι διὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ νυστάξητε· ἂν εἴχον τοιοῦτον κακὸν σκοπὸν, ἤθελα σᾶς τυπώσῃ προθύμως ἀποσπασμάτια ἀπὸ κἀμμίαν θεολογικὴν ἐγκύκλιον τοῦ κατ’ αὐτὰς παραιτηθέντος Γραμματεῖως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας, Κυρίου Μιχαήλ τοῦ Σγινᾶ, ἢ ἀπὸ κἀμμίαν δημηγορίαν ἐνὸς Μιραβὼ τῆς Συνελεύσεώς μας. ‘Ο σκοπός μου εἶναι νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅ,τι ἰδίῳις ὀφθαλμοῖς εἶδον, καὶ ὅ,τι ἰδίῳις ὠσὶν ἤκουσα περὶ μαγνητισμοῦ, ἄξιον νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν περιέργειάν σας.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν προσεκλήθην παρὰ τινος φίλου μου εἰς δεῖπνον συνδαιτημόνες ἦσαν, ἓνας γονδρὸς καὶ παχὺς ὑτάλληλος, ὅστις συχνὰ (χάριν ἀστεϊσμοῦ) παραπονεῖται, διατὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴν ἔχῃ τρεῖς στομάχους, καὶ ὁ Βασιλεὺς νὰ μὴ δίδῃ τρεῖς κατὰ μῆνα μισθοὺς· δύο φοιτηταὶ τῆς νομικῆς τοῦ Πανεπιστημείου σχολῆς, ἔχοντες ἀκαταπαύστως εἰς τὸ στόμα τὰ Ἰνστιτούτα, τὸ Ῥωμαιοὺν Δίκαιον, τὰς Νεαρὰς, τὰ Βασιλικά, καὶ τοὺς Κώδικας· ἓνας νέος Ἱατρὸς, τὸν ὁποῖον κατὰ πρώτην φορὰν εἶδον· ὁ αἰκοδεσπότης, καὶ ἐγώ. Δὲν θέλω νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ φάγητά μας μετὰ τὴν λεπτομέρειαν ἐκείνην, μετὰ τὴν ὁποίαν διηγεῖται ἐνίοτε τὰ συμβάντα τοῦ βίου του ἐντὸς τῶν Φαρμακοπωλείων, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Πάτερ Ἀρσένιος, μήτε νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ἡ τράπεζά μας ὁμοιάζε τράπεζαν Πρέσβειως, διδομένην (χάριν φιλίας παλαιᾶς) εἰς Πληρεξουσίους, πρώτην ἤδη φορὰν ἐλθόντας εἰς τὴν Πρωτεύουσάν· θέλω ὁμῶς σᾶς εἰπῆ, καὶ τοῦτο ὡς ἐν παρόδῳ, ὅτι μόλις ὁ Δημησθένης οἶνος ἤρξατο νὰ ἐνεργῇ, καὶ ὁ λόγος εὐθὺς ἐστράφη εἰς τὴν Πολιτικὴν τῆς ἡμέρας. ‘Ο εἰς

ἦτον ὑπὲρ τῶν αὐτοχθόνων, ὁ ἄλλος ὑπὲρ τῶν ἑτεροχθόνων· ὁ εἷς ἐπρέσβευε τὴν ἰσοδιότητα τῶν Γερουσιαστῶν, ὁ ἄλλος τὴν δεκαετίαν· ἐγὼ δὲ μῆτε τὰ πρῶτα, μῆτε τὰ δεύτερα. Ὁ ὑπάλληλος, γρονθοκοπῶν συχνάκις τὴν τράπεζαν, ἔλεγε μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ὅτι ἅπασαι αἱ μέχρι τοῦδε πράξεις τοῦ τοῦ Σεπτεμβριανοῦ Ὑπουργείου ἦσαν καλαὶ καὶ ἄγαι, καὶ ὅτι ὁ τολμήσας νὰ φέρῃ καμμίαν ἐπ' αὐτῶν κρίσιν δὲν εἶναι Συναγματικός. Οἱ μαθηταί, ὑπεστήριζον ὅτι πολλαὶ πράξεις τοῦ Ὑπουργείου ἦσαν παράνομοι. Ὁ Ἰατρός ἐσίγα, ἴσως διότι δὲν ἠδύνατο νὰ φλεβοτομήσῃ, μῆτε νὰ κλυστηρώσῃ τὰς πράξεις, ἐκτὸς ἂν τοῦ ἐπιπτον εἰς τὰς χεῖρας οἱ ἴδιοι Ὑπουργοί. Ἐγὼ ὅμως μετὰ τοῦ Οἰκοδεσπότη ἀνεμίχθην εἰς τὸν θερμὸν διάλογον τοῦ Ὑπαλλήλου καὶ τῶν μαθητῶν, τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος, διὰ νὰ εὐκολύνῃ τὰς ῥητορικάς ἰδέας του, καὶ διὰ νὰ καταστήσῃ εὐτροφωτέραν τὴν γλῶσσαν του, ἀντὶ τῶν ψηφίδων τοῦ Δημοσθένους ἔθετεν εἰς τὸ στόμα του μεγάλα τεμάχια πλακοῦντος, καὶ ἐρρόφα ἀκαταπαύστως τὸ εὐωδέστατον ἐκεῖνο νέκταρ, τὸ ὁποῖον δίδει τὴν δύναμιν τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἀδυνάτους, τὸ τάχος τῶν ποδῶν τοῦ Ἀχιλλέως, εἰς τὰς ἀνθρωπομόρφους χελῶνας, καὶ τὴν στωμυλίαν τοῦ Περικλέους, εἰς τοὺς βωβούς καὶ ἀλάλους.

Ἦξεύρετε, ὅτι εἰς δύο πολεμοῦντα στρατεύματα ὅταν φθάσωσιν ἀμφοτέρωθεν βοήθειαι, ἡ μάχη γίνεται πεισματωδεστέρα, διότι καθεὶς ἐλπίζει νὰ λάβῃ τὸν στέφανον τῆς νίκης. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς ἡμᾶς. Ἐγὼ συνεμερίσθην τὴν γνώμην τῶν μαθητῶν, καὶ ὁ Οἰκοδεσπότης, ἐκείνην τοῦ Ὑπαλλήλου, ὅχι ἀπλῶς καὶ ὥς ἔτυχε, ἀλλὰ διότι ἤξευρε βεβαί-

τατα ὅτι οἱ ὑπὲρ τοῦ Ὑπουργείου λόγοι του, ἤθελον μετα-
 διβασθῇ εἰς τὰ ὠτία τῶν Ὑπουργῶν, διὰ μέσου μικροῦ τινος
 στρουθίου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ἄλλοτε οἱ τὴν μυστι-
 κὴν Ἀστυνομίαν συστήσαντες Βαυαροὶ, καὶ μεταχειρίζονται
 σήμερον οἱ φιλελεύθεροι Βροῦτοι μας. Καὶ τί συμφέρον ἄραγε,
 μ' ἐρωτᾷτε, εἶχεν ὁ φίλος μου Οἰκοδεσπότης διὰ νὰ συμ-
 μεριθῇ τὰς ἰδέας τοῦ Ὑπαλλήλου; — εἶχε, σὰς ἀποκρίνομαι,
 μικρόν τι συμφέρον, τὸ ὁποῖον ἔχουσι σήμερον πολλοὶ ἄν-
 θρωποι, εἴτε σταθερῶς κητοικοῦντες εἰς τὴν Πρωτεύουσταν,
 εἴτε ὡς ταχυδρόμοι μεταβιβαζόμενοι εἰς ταύτην, ἀπὸ τὰς ἐσχά-
 τιάς τῶν ἐπαρχιῶν. Ὁ Βεπθύμει νὰ γίνῃ Ἰσόβιος Γε-
 ρουσιαστής, τὸ ὁποῖον ἐὰν δὲν ἐπιτύχῃ, εἶμαι βέβαιος
 ὅτι θέλει δειχθῇ σφόδρα ἀντιπολιτευόμενος,
 κατὰ κοινὸν τόπον τῆς ἐν Ἑλλάδι πολιτικῆς.

Ἡ φιλονεικία, λοιπόν, ἤντησε μὲ διζυγὸν καὶ ἀκατάπαυ-
 στον πῦρ, καὶ ἐν τῷ ἐγῶ, καὶ οἱ ὁμόφρονές μου, δι' ἐκφράσεων
 ζωηρῶν ἀντεκρούμεν τὰ γελοῖα ὑπὲρ τῶν Ὑπουργῶν δι-
 καιολογήματα τῶν ἀντιπάλων μας, παρετήρησα τὸν Ἰατρὸν
 ὅστις, ὡς εἶπον, ἔμεινεν ἀμέτοχος τῆς σπατάλης τῶν λόγων
 μας, ὅτι ἀνυπομῶνως πᾶσαν στιγμὴν ἐσυμβουλεύετο τὸ ὡ-
 ρολόγιόν του, ὡς νὰ ἐπερίμενέ τι — τί διάβολο! εἶπα, αὐτὸς
 ὁ ἄνθρωπος εἶναι παράδοξος! πέντε φιλονεικοὶ φλυαροῦσι
 ἐνώπιόν του τοιαύτην ὥραν, καὶ αὐτὸς δὲν εἶπεν οὔτε γρῶ,
 ἀλλ' ἀκαταπαύστως κυτιάζει τὸ ὡρολόγιόν του· μήπως σπου-
 δάζῃ ν' ἀνακαλύψῃ πόσας ὥρας δύνανται ν' ἀνθέξωσιν οἱ
 ἀνθρώπινοι πνεύμονες εἰς διηνεκῇ φλυαρίαν, ἢ μήπως εὐχα-
 ρεσιτῇται νὰ δικλέγεται μὲ τὸ τ' ἔχ, τὰς, τοῦ ὡρολογίου του;

Ἡ ἀπορία μου ἐλύθη, ὅτε μετὰ πέντε λεπτὰ εἰσῆλθεν ὑπη-

ρέτης τις, καὶ λαβὼν κατ' ἰδίαν τὸν Πυθαγόρειον. Ἰπποκρά-
την, τοῦ εἶπε, λέξεις τινὰς εἰς τὸ ὠτίον. Ἦναψα τότε ἀπὸ
περιέργειαν! Πλὴν ὁ ἐξοχώτατος, στραφείς πρὸς τὸν οἰκο-
δεσπότην, εἶπεν — ἀρήστατε, Κύριε, ταύτας τὰς περιττο-
λογίας, καὶ ἃς ὑπάγωμεν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀσθενοῦς μου,
καθὼς σὰς ὑπεσχέθην. — Νοστιμώτατον! ἀνεβόησεν ὁ
Ἑπάλληλος, τοῦ ὁποίου τὰ Μηδικὰ ὠτία κάμμία λέξις δὲν
διέφρευγε. ν' ἀφήσωμεν τόσον καλὴν συναναστροφήν, τόσα
καλὰ ποτὰ, διὰ νὰ ἰδῶμεν τοὺς ἀσθενεῖς σου, καὶ ἴσως τοὺς
ἀποθαμ. — Σιώπησε, τὸν εἶπεν ὀλίγον προστακτικῶς
ὁ Οἰκοδεσπότης, καὶ στραφείς πρὸς ἅπαντας, Κύριοι, προ-
σέθεσεν, ὁ ἐξοχώτατος Ἰατρὸς Σιληνός (δείξας τὸν ἐχεμύθη
συνδαιτημίονα μας,) διαβαίνων ἐξ Ἀθηνῶν, μ' ὑπεσχέθη ὅτι
ταύτην τὴν ἐσπέραν θέλει μᾶς δείξει διὰ τινος, κατὰ τὴν
νέαν μέθοδον μαθητιωθέντος ἀσθενοῦς του, τὴν μηττυριώδη
προφητικὴν δύναμιν τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς· ἂν ἀγαπᾶτε λοι-
πὸν, ἃς παύσωμεν τὴν φιλονεικίαν, καὶ ἃς διευθυνθῶμεν εἰς
τὴν οἰκίαν του, θέλωμεν ἰδεῖ, καὶ θέλωμεν ἀκούσει, ἐλπίζω,
θυμαστὰ πράγματα. — ὦ! ἐπκνέλαβεν ὁ χονδρὸς Ἑπάλ-
ληλος, ν' ἀφήσωμεν τὸν πόλεμον χωρὶς νὰ ἡξεύρωμεν ποῖος
εἶναι ὁ νικητὴς! ὦραϊον πρᾶγμα! — Σὰς παραχωροῦμεν τὸν
στέφανον τῆς νίκης, εἶπον μειδιάσαντες εἰρωνικῶς, οἱ μαθη-
ταί. — Ὅχι! ὅχι! δὲν θέλω κατὰ χάριν, καὶ κατὰ παρα-
χώρησιν νὰ λάβω τὰ νικητήρια, θέλω διὰ τῆς σπάθης τοῦ
ὀρθοῦ λόγου· ἃς γίνῃ λοιπὸν πρὸς ὧραν ἀνακοχή, καὶ
μειὰ ταῦτα ἐξακολουθοῦμεν τὸν πόλεμον· κατ' αὐτὸ τὸ διά-
στημα, ἃς ἐροδιαθῇ ἕκαστος μὲ νέα πολεμευδία, καὶ ἀκού-
ραστα στρατεύματα. Καὶ στραφείς πρὸς ἐμέ, εἶπε· ἐνθυμήσου,

Κύριε, οἱ ὑπεστήριζες τὴν μίαν Βουλὴν, καὶ εἰς ἐναντίαν περιστάσιν τὴν δεκαετίαν . . . Ἐνθυμηθεῖτε καὶ σεῖς . . . —
 « Ἄλλ' ἄς ὑπάγωμεν, εἶπεν ἀνυπόμονος ὁ Ἰατρός, ἡ ὥρα παρέρχεται, καὶ εἶναι πολῦτιμος. — » Ἄς ὑπάγωμεν! εἰπον ἅπαντες, καὶ ἐξήλθομεν τῆς οἰκίας.

Καθ' ὁδόν, μοι εἶπεν ὁ Ὑπάλληλος, ὅστις ἦτον πλησίον μου. — Ἐκδίδεις τὸν Τοξότην, αἱ; — Ναί, τὸν ἀπεκρίθην. — Τὸν Τοξότην! πρόσσεχε ὁμῶς! βάλε καλὰ τὰ ποιητικὰ σου ὀμματοῦάλια. — Τί ἐννοεῖς; τὸν ἠρώτησα. — Τί ἐννοῶ! Ἴδου· ἐννοῶ νὰ μὴν ἐκπέσῃ εἰς παρεκτροπὰς ὁ πῆγασός σου, ἡξεύρεις, εἶναι ἵπκος ἀχαλίνωτος, ἵπκος ἀχαλίνωτος, καὶ ἂν ἄπαξ, μὴ προσέξῃς ἀναδῆς πολλὰ ὕψηλά, εἶναι πιθανώτατον νὰ πέσῃς ἀπὸ τὰ νέφη, ὡς ὁ Φαέθων, κεραυνωθείς ἀπὸ τὸν μέγιστον τῶν Θεῶν. — Καὶ ποῖος εἶναι ὁ μέγιστος τῶν Θεῶν; τὸν ἠρώτησα. — ὦ! δὲν τὸ καταλαμβάνεις; εἶναι ὁ Πρωτοπουργός, εἶναι τὸ Ὑπουργεῖον· τόσον πρᾶγμα δὲν ἐννοεῖς; κρίμα! ἐγὼ σ' ἐνόμιζα πνευματώδη νέον. — Δὲν φοβοῦμαι τοιοῦτους κεραυνούς, τὸν εἶπα. — Σιωπή! νὰ μὴ σέ ἀκούσῃ κανεὶς! δὲν φοβεῖσαι; ἀλλὰ κινδυνεύεις νὰ ἐξορισθῇς καὶ δευτέραν φορὰν . . . Ἐνθυμεῖσαι ὅταν σ' ἐξώρισαν οἱ Βαυαροὶ; . . . — Χαίρομαι τὸν ἀπεκρίθην, μὲ πικρὸν μειδίαμα, διότι παραβάλλεις τὸ σημερινὸν Ὑπουργεῖον, μὲ τοὺς τότε Βαυαρούς· εἰς τοῦτο δὲν σοὶ ἀντιλέγω ποσῶς. — Ὁ Ὑπάλληλος ἐσιώπησεν.

Εἰσῆλθομεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀγνώστου μοι Δόκτωρος. — Μὴ κάμνετε ταραχὴν, μᾶς λέγει μὲ λεπτὴν φωνήν· καὶ ἐμβάσας μας εἰς κοιτῶνα, ὅπου ἔκειτο ἄνθρωπος γυμνός καὶ ἄπνους ἐπὶ κλίνης, μᾶς προσθέτει· « Τὸν ἀσθενῆ τοῦτον

μετεβίβασα εἰς τὸν ὑπνοβατισμὸν, ἐνεργήσας μόνος μου ὅ,τι ἔπρεπε, καὶ προστάξας τὰ χρειώδη ὅταν ἀνεχώρησα, τόσον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐν καιρῷ πρόσκλησίν μας· εἰς τοιαύτην κατάστασιν τὸ σῶμα εἶναι χαῦνον καὶ νεκρὸν, ἢ δὲ κατοικοῦσα ἐν αὐτῷ ψυχὴ, δραστηκὴ καὶ ἐνεργὸς· ἂν καὶ ἔχη κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς, μ' ὅλον τοῦτο, ὁ ἀκίνητος οὗτος νεκρὸς βλέπει πάντα τὰ γενόμενα ἐν τῇ γῇ, καὶ τὰ ἐκτὸς αὐτῆς, ὅθεν, δυνάμεθα νὰ τὸν ἐρωτήσωμεν ὅ,τι θέλομεν, καὶ θέλει μᾶς ἀποκριθῇ. — Κύριε, ἐλέησον! ἀνέκραξεν ὁ χανδρὸς Ὑπάλληλος, νὰ φιλονεικήσω μ' ἓνα ἀποθαμμένον; — Σιωπὴ! ὑπεψιθούρισamen ἅπαντες· μὴ φωνιάζης, τῶρα εἶναι ἀνακωχή.

Ἐπλησιάσαμεν πρὸς τὸν κράββατον τοῦ ἡμιτεθανοῦς, καὶ πρῶτος τὸν ἠρώτησεν·

Ὁ Ἰατρός. Πῶς διάκεισαι κατὰ τὴν ὑγείαν;

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Κακῶς.

Ὁ Ἰατρός. Ἀπὸ τί πάσχεις;

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Ἀπὸ ἀναργυρίαν.

Ὁ Ἰατρός. Αὐτὸ τὸ πάθος δὲν εἶναι σημειωμένον εἰς τὴν παθολογίαν.

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Δὲν εἶναι, τὸ πιστεύω· ἀλλὰ δὲν ἀρνεῖται ὅτι ἕκαστον κλίμα, καὶ ἑκάστη χώρα, ἔχει ἰδιαζούσας ἐνδημικὰς ἀσθενείας. Ἡ ἀναργυρία λοιπὸν, εἶναι ἐνδημικὴ ἀσθένεια τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Ὁ Ἰατρός. Πῶς ὑπέπεσας εἰς τὸ τοιοῦτον πάθος;

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Ἐθυσίασα τὴν κατάστασίν μου διὰ τὴν Παιτρίδα, ἐπολέμησα ὀκτὼ ὁλόκληρα ἔτη κατὰ τῶν τυράνων ἄνευ μισθοῦ, πληρόνων ἐξ ἰδίων τοὺς συστρατιῶτάς μου,

ἔχασα τὰ ὑπάρχοντά μου, τοὺς γονεῖς μου, τὴν γυναῖκά μου, τὰ τέκνα μου, τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ τώρα εἶμαι δένδρον, ξηρανθὲν ἀπὸ τὸν πηγυτὸν τοῦ χειμῶνος, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς κλάδους θρυχᾶται ὁ βορέας, καὶ ὁ βρυχισμὸς τοῦ βορέως εἶναι οἱ στεναχοί μου. Ἡ πάσχουσα ψυχὴ μου ἐπέφερε τὸ πάθος τοῦ σώματος. — Δυστυχῆ! ἔχεις πολλοὺς συνκαθηνοῦντας, ὑπεψιθύριτα στενάξας.

Ὁ Ἰατρός. Ποῖον εἶναι τὸ ἱατρικόν σου;

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Ἡ βεβαία ἀπολαυὴ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, καὶ ἡ εὐδαιμονία τῆς Πατρίδος.

Ὁ Ἰατρός. Πόθεν ἐλπίζεις νὰ τὴν ἀποκτήσης;

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Ἀπὸ τὴν Δικαιοσύνην.

Ὁ Ἰατρός. Θέλει ἀργοπορήτῃ νὰ ἔλθῃ αὕτη;

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Ἡ Ἡὼς αὐτῆς ἀνατέλλει φαιδρὰ, καὶ χρυσώνει τὴν κορυφὴν τοῦ Ὑμηττοῦ.

Ἐκτακτικὸς ἀπέμεινα. Ἐπιστηριζόμενος δὲ εἰς τὴν ἐξέχουσαν τῆς θυρίδος γωνίαν, ἤκουον τὴν ἰσχνὴν τοῦ ἀθηνούντος φωνήν, ὡς φωνὴν μυστηριώδη, κατερχομένην ἀπὸ τῶν νεφῶν τῆς αἰωνιότητος, καὶ ἐσίγων. — Ἐρωτήσατέ τον, Κύριε, καὶ σεῖς, ὅ,τι θέλετε, μοὶ εἶπεν ὁ Ἰατρός, διότι τὸν ἐσχέτησα μὲ πάντας. — Τί νὰ τὸν ἐρωτήσω; τὸ ἀπεκρίθην τεταραγμένος; — Ὅ,τι θέλετε, μοὶ ἐπανελάβην. Στραφέντων δὲ τυχαίως πως τῶν βλεμμάτων μου πρὸς τὴν ἀνατέλλουσαν Πανσέληνον ἐπὶ τοῦ ἀσυννέφου Ἀττικοῦ ὀρίζοντος, συνέλαβον τὴν ἰδέαν (μὴ μὲ περιπαίξῃτε, Κύριοι) νὰ τὸν ἐρωτήσω περὶ τῆς Σελήνης· ὅθεν, μὲ κεκρυμμένην δειλίαν ψυχῆς, πλησιάσας πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀσθενοῦς, τὸν ἠρώτησα.

Ἐγώ. Δύναται νὰ ταξειδεύσῃς μέχρι τῆς Σελήνης διὰ νὰ μᾶς δώσῃς πληροφορίας τινὰς περὶ αὐτῆς;

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Τὴν στιγμὴν ταύτην καθ' ἣν ἀποδημεῖ ἐξ αὐτῆς τὸ μέγα πνεῦμα τοῦ Βαχάλ, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῆς γῆς ἐλέγετο Ναπολέον, δύναμαι. — Οἱ περιεστῶτες ἔρριξαν.

Ἐγώ. Καὶ ποῦ ἀποδημεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ Βαχάλ;

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Εἰς ἄλλας σφαίρας, πρὸς κατάκτησιν νέων Κόσμων.

Ἐγώ. Λοιπὸν οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς μετὰ θάνατον, γίνονται κάτοικοι τοῦ δορυφόρου τῆς;

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Ὅχι ὅλοι· ἀλλ' οἱ μεταβάντες διατηροῦσι τὴν ἐπὶ ζωῆς φυσικὴν ῥοπὴν των, καὶ τὰ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἔθιμά των μὲ περισσοτέραν δραστηκότητα ψυχῆς.

Μόλις ὁ ἀσθενὴς ἔδωκε τὴν ἀπάντησιν ταύτην, καὶ ἤκουσα τὸν Ὑπάλληλον ὀπισθέν μου λέγοντα πρὸς τοὺς λοιπούς· « Πρέπει, πρέπει χωρὶς ἄλλο, ὁ ἀσθενὴς οὗτος νὰ ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Καίρη. » — Ἐξηκολούθησα τὰς ἐρωτήσεις μου.

Ἐγώ. Εἰπέ μας ὅ,τι ἤξεύρεις περὶ τῆς Σελήνης καὶ τῶν κατοίκων τῆς.

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Ὅταν μετὰ τὴν πρώτην τῆς Δημιουργίας στιγμὴν διεχωρίσθησαν τὰ ὕδατα ἐπὶ τῆς Γῆς, διεχωρίσθη τὸ πῦρ ἐπὶ τῆς Σελήνης· αἱ θάλασσαι αὐτῆς, εἶναι λάβα ῥευστή, καὶ αἱ τῶν ὀρέων τῆς κορυφαί, μύδροι φλογεροί· τὸ ἡμερονύκτιον αὐτῆς 27 ἡμερονύκτια· αἱ κοιλάδες αὐτῆς βαθύταται, μετὰ χασμάτων μεγάλων καὶ φρικτῶν· ἐὰ φυτὰ αὐτῆς ἐκ μετάλλου τικτοῦ, οἱ δὲ καρποὶ αὐτῶν ὑπὲρ τὸ μέλι γλυκεῖς.

Ἐγώ. Οἱ δὲ κάτοικοι;

‘Ο Μαγνητισθεῖς. Οἱ μὲν ἀνθρωπόμορφοι, οἱ δὲ ἀνθρωπόσχημοι διαφόρων ζώων ἔχοντες κεφαλὰς. Διαιροῦνται δὲ, ὥς καὶ οἱ ἐπὶ Γῆς, κατὰ γένη καὶ φυλάς. Ἡ Γῆ μας εἶναι ἡ Σελήνη τῆς Σελήνης, καλουμένη παρὰ τῶν κατοίκων τῆς Γετᾶς, καὶ κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν τὴν βλέπω, φλογερὰν ὥς τὸν δύοντα ἥλιον, ν’ ἀνατέλλῃ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ μεγάλου ὄρους Φαλφούλ, τὸ ὁποῖον κεῖται ἄνωθεν τοῦ ὑπνωτικοῦ Ἀκρωτηρίου· ὁ δὲ ἀστρονόμος Βούρ, κάμνει διὰ τῶν τηλεσκοπικῶν ἐργαλείων τοῦ τὰς ἐπ’ αὐτῆς παρατηρήσεις του. Ἐκαστον δὲ σημεῖον τῆς Γῆς, ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου σημείου τῆς Σελήνης, ὥστε οἱ λαοὶ αὐτῆς εἶναι ἀπεικόνισμα τῶν λαῶν τῆς Γῆς, μὲ τινὰς μικρὰς διαφοράς.

Ἐγώ. Ποῖος λαὸς κατοικεῖ ἀντικρὺ τῆς Ἑλλάδος;

‘Ο Μαγνητισθεῖς. Ὁ πολεμικὸς λαὸς τοῦ Λινλί, ἐνδε-
δυμένος σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἐλληνικὴν στολὴν, ἐκτὸς τῶν παρε-
πιδημούντων διαφορῶν του.

Ἐγώ. Τί ἀξιοσημείωτον συμβαίνει κατὰ ταύτην τὴν ὥραν εἰς τὸν πολεμικὸν λαὸν τοῦ Λινλί;

‘Ο Μαγνητισθεῖς. Ἡ ἄγρὰ τῶν ἰχθυοκεφάλων ἄνδρες ὑπουλοὶ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα φίλων, ἐχθροί, ὑπὸ τὸ πρόσχημα προστατῶν, παρεισέφρυσαν διὰ τῆς ἰσχύος εἰς τὴν ποτὲ ἀθώ-
αν κοινωνίαν των, καὶ συνομώσαντες τὴν καταστροφὴν των, ἐνεργοῦσι κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν τὴν ἄγραν τῶν ἰχθυοκε-
φάλων, ἀποτελούντων μέρος τοῦ περιφήμου λαοῦ τοῦ Λινλί. Ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἀκράκ, ὅπου ἐκάθησαν οἱ αἰῶνες σκυ-
θρωποί, καὶ κεῖνται τὰ μεγαλοπρεπῆ εἰσέπια τῶν ναῶν ἀνε-
γερθέντων ποτὲ εἰς τιμὴν τῶν Θεῶν Βουζνέρ καὶ Ἰτλαμούκ, βεβήλως ἱστάμενοι δύο δολιότατοι ἄλιεις, ἀνατείνουσι τοὺς

ἀλκυντικούς καλὰ μους των πρὸς τὸ πλῆθος τῶν ἰχθυοκεφάλων· τὸ δόλωμα τῶν ἀγκύστρων των εἶναι χρυσός, καὶ πλακοῦντες, συσκευασμένοι ἄπὸ μαγεύρους τῶν πόλεων Παρισνὲρ καὶ Λονδρίν· σύμβολα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν ὁ μὲν ἀλεκτρώονα, ὁ δὲ ἄγκυραν. Κάθεται δ' ἀντικρυ θεωρὸς, ὑπὸ σκιὰν ἐλάτης, ἀκουμβῶν εἰς ἄρκτον κοιμωμένην ὁ μέγας Κοζάκ, καὶ ἀγανακτῶν βλέπει τὴν ἄγραν ὁ λαὸς τοῦ Λινλί.

Ἐγώ. Καὶ διατί οἱ πανοῦργοι αὐτοὶ ἄλιεις ἐνεργοῦσι τὴν ἄγραν ταύτην;

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Διὰ τὸ ἀποκαταστήσωσι τοὺς ἀτιθάσσους υἱοὺς τοῦ Λινλί, δούλους καὶ ἀνδράποδα.

• Δὲν καταλαμβάνω τίποτε ἀπ' αὐτῶν, εἶπεν ὁ χονδρὸς Ὑπάλληλος, ὅστις ἀκαταπαύστως κινούμενος, ἔδιδε διὰ σχημάτων γελοίων νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἐπιθυμῇ νὰ ἐρωτήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν ἀσθενῆ· ἀπεμακρύνθη λοιπὸν ἐγώ, καὶ πλησιάσας ἐκεῖνος, — θὰ τὸν ἐρωτήσω, μᾶς λέγει μὲ βλακὸς γέλωτα, ὀλίγα πολιτικά.

Ὁ Ὑπάλληλος. Οἱ κάτοικοι τῆς Σελήνης, οἱ λεγόμενοι Λινλί, εἶναι αὐτόχθονες, ἢ ἑτερόχθονες;

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Ἐτερόχθονες, καὶ αὐτόχθονες.

Ὁ Ὑπάλληλος. Μίαν Βουλὴν ἔχουσιν, ἢ δύο;

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Δύω ἔχουσι, πλὴν δὲν ἔχουσι κάμμιαν.

Ὁ Ὑπάλληλος. Εἰπέ μας, εἰς τὴν Ἑλλάδα, μέλλει κατ' αὐτὰς νὰ γίνῃ ἀλλαγὴ ὑπουργείου, ἢ ὄχι;

Ὁ Μαγνητισθεὶς. Ὅταν οἱ Πλανῆται τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἑρμοῦ δύσωσιν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος δεκαπεντάκις, τότε οἱ παρ' αὐτῶν ἐπιρρεαζόμενοι Ὑπουργοί, ὁ εἰς ἄρπαξ, ὁ ἕτερος ἀκρατής, θέλουσιν ἰδεῖ, ὡς τὴν δρόσον τῆς πρωίας,

ἐξαμιζόμενας τὰς ἐλπίδας των ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ Ἡλίου τῆς ἀληθοῦς δόξης, καὶ τῆς ἀληθοῦς τιμῆς.

Ὁ Ὑπάλληλος. Ἀλλ' οἱ Σεπτεμβριανοὶ ὑπουργοί, δὲν θέλουσιν εἶσθαι πάντοτε τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ;

Ὁ Μαγνητισθεὺς. Ἐκτὸς τριῶν, ἡ μνήμη πάντων τῶν λοιπῶν θέλει σβεσθῇ ὥς ὄνειρον φαντασίας ἀδυνάτου. Τὸ αἰώνιον αἶσχος τῶν πράξεων των θέλει μείνει μόνον, ὡς ἔχνος ἀνθρώπου εἰς ἀμυῶδες παραθαλάσσιον.

— « Φθάνει πλέον, εἶπεν ὁ ἱατρὸς διακόψας τὸν Ὑπάλ-
ληλον ἐτοιμαζόμενον νὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ λαβόντά φιλό-
νεικον θέσιν, πολλὰ ἠρωτήσαμεν, καὶ ἐὰν ἐξακολουθήσωμεν
εἶναι πιθανὸν νὰ βλαφθῇ ὁ ἀσθενής· ἐξέλθετε λοιπὸν καὶ ἀφή-
σατέ με μόνον διὰ νὰ φροντίσω περὶ αὐτοῦ. — « Ἀπὸ τὸν
Θεὸν νὰ τὸ εὕρῃς, ἂν ὄχι ἀπὸ τὸν διάβολον! με διέκοψας
εἰς τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῶν ἐρωτήσεών μου! εἶπε μὲ
ἀγανάκτησιν ὁ Ὑπάλληλος. — Ἐξήλθομεν, καὶ καθεὶς δι-
ευθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν του.

Μετ' ὀλίγον, οὔτε ὁ ἱατρὸς, οὔτε ὁ ἀσθενής, οὔτε ὁ ὑπάλ-
ληλος, οὔτε οἱ μαθηταί, οὔτε ὁ καλῆτας ἡμᾶς οἰκοδεσπό-
της ὑπῆρχον εἰς τὰς Ἀθήνας διότι ἐξύπνησα, καὶ εἶδον
τοὺς τέσσαρας τοίχους τῆς οἰκίας μου φωτιζομένους ἀπὸ τὸ
ἀμυδρὸν φῶς τοῦ ψυχοῤῥαγοῦντος λύχνου μου· ἐννόησα
λοιπὸν, ὅτι εἶδον ὄνειρον.